

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν νύμφη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ καὶ φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκάτη Δεκεμβρίου
κι' ἐκλογὴ τοῦ Προεδρείου.

Ποῦντος ἑξακόσα σὺν ὀγδονταῖξιν
καὶ περισσευμάτων ποταμὸς θὰ τρέξη.

**Γεραίρει κι' ὁ Ρωμηὸς πετῶν
τὸν ἡγεμόνα τῶν Κρητῶν.**

καὶ σήμερα 'πατοῦσε τὸ παιδί τοῦ Βασιληᾶ
τὸ προσκυνητὸ σου χῶμα,
δὲν ἀπλωνε κλωνάρια φουντωτὴ πορτοκαλιά
κι' αἷματ' ἄχνιζαν ἀκόμα.

Πρίγκηψ τιμημένος ξεδιπλώνει 'στὸν ἀέρα
πολυζήλευτη παντιέρα,
ἀνδρίζεται, προκόβει, καὶ τὴν νεζότη τῇ χρυσῇ
παρηγορήτρα 'στῆς ἀνδρείας τὸ νησί.

Πρίγκηψ τιμημένος κάθε δάκρυ τῶν στεγνώνει,
καὶ βαπτώντας τῆς εἰρήνης τὰ πολύκαρπα κλωνάρια
καὶ ἀγαπημένα χαιρετᾷ καὶ στεφανώνει
τῶν πολεμάρχων, τῶν βουνῶν τὰ παλληκάρια.

**Νέα τοῦ Κόντη νίκη
γιὰ τὸ Προεδριάλικι.**

Ἐξημέρωνε Σαββάτο,
Προεδρείων ἐκλογή,
κι' ἦλθαν στρουγγαὶς ἄνω κάτω
καὶ βαρβάτοι στρατηγοί.

Μὰ κι' ὁ Μποῦλλερ Θεοδωρῆς
ἦλθε πρῶτος ἐνωρὶς,

κι' ἄρχισαν μαζί καὶ χώρια πῦρ νὰ βάλουν ὁμαδὸν
κι' ἔρρευσ' αἷμα πρὸ ποδῶν.

Ἄλλ' ὁ Μποῦρς ὁ Θεοτόκης δίχως τίποτα νὰ 'πῇ
ἔστησε κρυφὴν παγίδα,
κι' ὑπεχώρησαν ἀτάκτως ὁ σὶρ Μποῦλλερ κι' οἱ λοιποί
'στῶν κουκλῶν τὴν καταγίδα.

Χαῖρε, πότνια πατοῖς,
'πῆρε ὁρῶς τὸ ρημάδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς
καὶ χωρὶς τὸν Φωτιάδη.

Ἄχ! ἂν ἤρχετο καὶ τοῦτος θάταν ἓνας πρὸ πολὺ
'στοῦ Σαββάτου τῇ Βεσλῇ.

Ἄλλ' ἂς εἶναι, δὲν πειράζει, δὲν θὰ βάλωμε σκελετὸ
ἓνας ψῆφος τί προσθέτει;

Πάλι καὶ χωρὶς αὐτὸν τοῦς ἐπῆγε ριπιτίδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Φιλιππίδη.

Ἄν ἐπρόφθανε κι' ἐκεῖνος νὰ μᾶς δώσῃ τὸ παρὼν
ποῖος θρίαμβος τοῦ Κόντη καὶ τῶν Μποῦρς τῶν στιβαρῶν.

Σέντε μέντε κουντεσέντε καὶ τῶν ἄλλονων μισέντε,
θὰ 'κερδίσαμε τὴν νίκη μ' ἑκατὸν τριάντα πέντε.

Ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν πᾶν καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς Παππαποστόλου.

Ἄχ! ἂν ἤρχετο κι' αὐτὸς φαντασθῇτε τότε κλέη,
πέρανε τὴν Λαϊδοσυμῖθ, πέρανε τὴν Κιμπερλέυ,
κι' ἔως πέρα 'στὴν Ὁράγγη
θὰ τοὺς πέρανε φαλάγγι,
κι' ὁ Γκατὰρ κι' ὁ Φρέντς κι' ὁ Ρόμπερτς θὰ 'λουφάζαν δι-
θὰ 'κερδίζαμε τὴν νίκη μ' ἑκατὸν τριάντα ἔξη. [Χωρὸς λέξι,

Γεῖά σου, Κόντη, γεῖά σου, τζόγια,
ξανακτύπα τους γερά,
κι' ἄκου γύρω μοιρολόγια
καὶ μπε μπε λυπητερά
κάθε στρουγγας ἐχθρικής, κάθε τράγου καὶ κατσίκας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νᾶλθη κι' ὁ Κοττίκας.

Κὺρ Κοττίκα, κὺρ Κοττίκα, πῶς μᾶς τᾶκανες αὐτά;
ποῖα δόξα περισσά
ἂν ἐπρόφθαινες καὶ σὺ,
μὲς 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα θὰ προσθέταμε κι' ἑφτά.

Πλὴν ἂς εἶναι, μὴ λυπησθε, καὶ σηκώστε τῆς ἐλθαῖς,
κι' ὁ Κοττίκας σὰν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειαῖς,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν ἔφαγαν σπουδαῖο τράκο...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Κοσσονάκο.

Ἄχ! ἂν ἐπρόφθαινε καὶ τοῦτος, τότε νίκη κατὰ πάντα
καὶ στεφάνι διαλεκτό,
καὶ 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα
θὰ προσθέταμε κι' ὀκτώ.

Ὅμως καὶ χωρὶς ἐκεῖνον 'πῆραν τοῦμπα τὰ ζαγάρια
καὶ τοὺς βάλανε ντακάπο καὶ τὰ δρό των τὰ ποδάρια
'στὸ γοβάκι τὸ στενὸ τῆς γνωστῆς τῆς Σταχτοπούτας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νᾶναι κι' ὁ Κανούτας.

Κὺρ Κανούτα, κὺρ Κανούτα,
τεῖναι τοῦτα; τεῖναι τοῦτα;
'Ἄλλ' ἂς εἶναι, μὴ λυπησθε, καὶ βαρεῖτε τὰ σκυλιὰ,
κι' ὁ Κανούτας σὰν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειὰ,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν θὰ τοὺς φάη μαῦρο φίδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Τσαμαγκίδη.

Ἄχ! κι' αὐτὸς ὁ Τσαμαγκίδης νὰ μὴν ἔλθῃ μὲς 'στὴν ὥρα,
ποὺ τοὺς δίναμε σπαλιόρα.
'Ἄν ἐπρόκανε καὶ τοῦτος θάχαμ' ἑκατὸν σαράντα
καὶ θ' ἀνέβαινε τῆς Λόντρας τὸ κονσολιτέ κι' ἡ ράντα.

Μὰ καὶ δίχως Τσαμαγκίδη κατεβάσανε ταῦτιὰ,
τσαχμακόπετρας γινῆκαν, ποὺ δὲν πιάνουνε φωτιά,
κι' ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάθε πρῶτος καπετάνος...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νᾶλθη κι' ὁ Κατσάνος.

Ἄχ! ἂν ἤρχετο καὶ τοῦτος, τότε μάτια γουρλωμένα,
τότε μία κι' ἄλλη στάνη
θᾶμενε μὲ τὸ κοτσάνι,
θὰ 'μετροῦσε κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαρανταένα.

Πλὴν καὶ δίχως τὸν Κατσάνο
γούπος ἤχησε παιάνων,
κι' εἶδε στάνη μὴ φορά κάθε τσέλιγκας γκαθός...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νᾶλθη κι' ὁ Ζερβός.

Πῶς δὲν ἐπρόφθασε καὶ τοῦτος 'στῆς Βουλῆς τὴν
νὰ μετρήσῃ κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαράντα δύο
Μὰ καὶ δίχως τὸν Ζερβὸ δεξιά μᾶς ἦλθαν δια-
καὶ τοῦ Μπουλλερ Θεοδωρῆ σιωποῦν τὰ τηλεβόλα.

Τοὺς ἐκάναμε τουλούμι,
πέφτ' ἡ μύτη τοῦ Δραγοῦμη,
κόκκαλο κι' ὁ Λεωνίδας, κι' ὁ Ζαήμης κουντρούλα
κι' ἐκοντήναμε μὲς 'στ' ἄλλα
καὶ τὸ σκέλος τὸ μακρὸ τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ Καρπατάνου
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νᾶλθη κι' ὁ Στεφάνου.

Ἄν ἐμοῦντζωνες καὶ σὺ τὰς προξενικὰς συμβάσεις
κι' ἂν ἐπρόφθαινες ἐδῶ μὲ τὴν ψήφο σου νὰ ὀράσῃ,
τότε θάβλεπαν γιαμὰ μεγαλεῖο καὶ ζεῖαφῆτι,
κι' ἑκατὸν σαράντα τρεῖς θὰ 'μετροῦσε τὸ Ντοβλί.

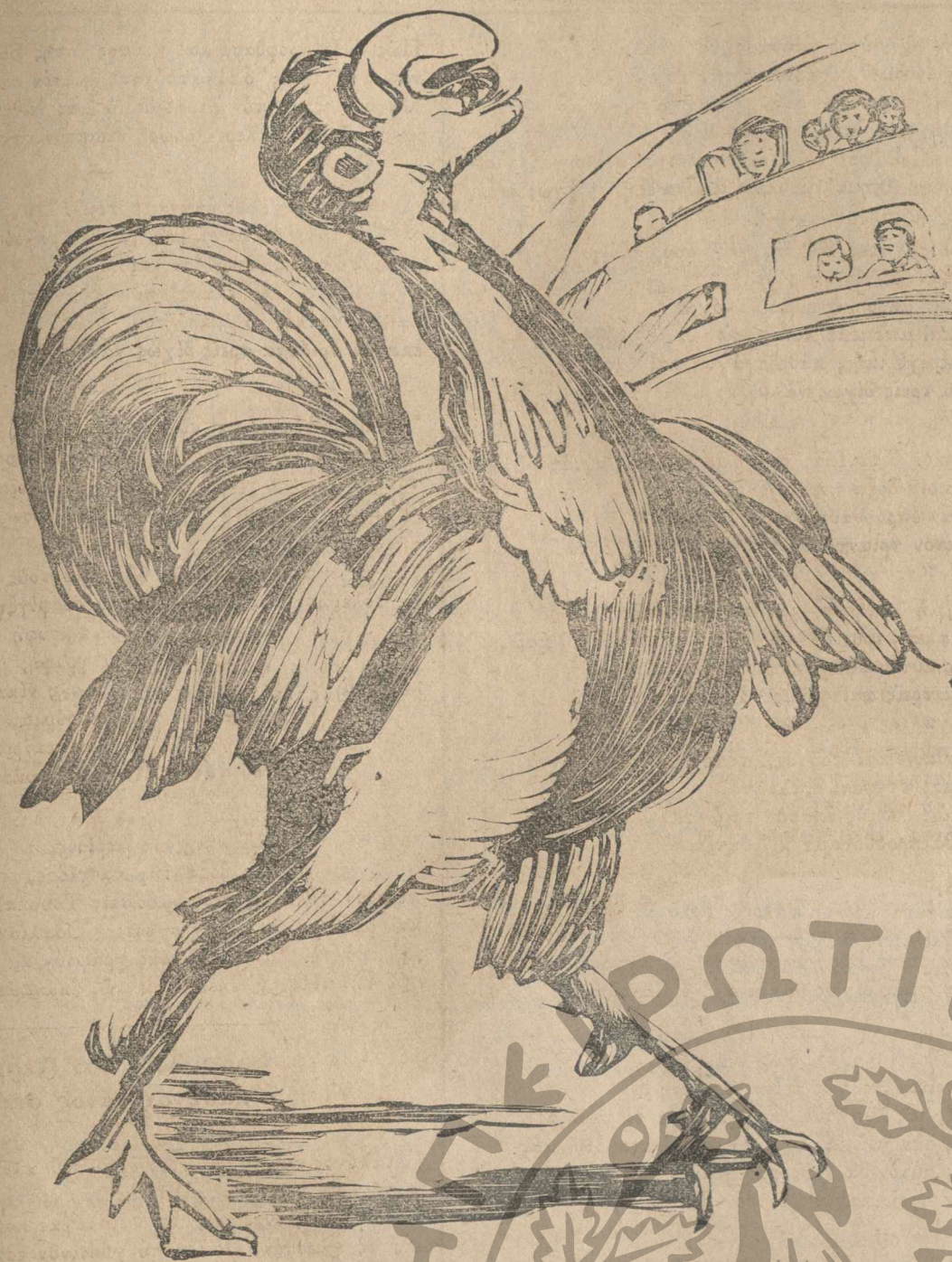
Μὰ κι' αὐτὸς 'στὴν Πόλι θάχαμ' μὲ τοὺς Τούρκους
νὰ τελειώσῃ τὰς συμβάσεις, νὰ συσφίγῃ καὶ τὰς
καὶ τοῦ 'στελᾶμε κρυφῇ
γιὰ τὰ τρέχοντα γραφῇ,
καὶ τοῦ γράφουμε νὰ στείλῃ γιὰ τῆς νίκης τὰ χαρτιά
φερετζέδες καὶ πασούμια,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ σεκέρια,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ λουκούμια.

Νέα νίκη τῆς μερίδος,
νέα δόξα τῆς πατρίδος,
πέρνουν τέλος κι' αἱ συμβάσεις Τουρκαλάδων καὶ
καὶ μαζί μας πλέκουν σχέσεις Ὀδαλίσκαι χαρμιά
κι' ἀπὸ τὴν Σταμπούλ μᾶς γράφουν κι' ἀπὸ τὸν
γιὰ τὴν νίκη κι' ἐκεῖ πέρα πῶς ἐκάναμε σουξέ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Διάλογος πρὸς χάριν Ἀννίνου τοῦ κλεινοῦ,
πανηγυρὶν τελούντος ἀπὸ τὰς λαμπροτέραις,
ἀπαγγελθεῖς ἐντέχνως πρὸ ντιστεγκῆ κοινοῦ
εἰς τὸ γνωστὸν Ὁδεῖον τὸ χθεσινὸν ἑσπέρας.)

Π. — Λοιπὸν τὸν ξέρεις, Φασουλῆ, τὸν Ἀννίνο τὸν
αὐτὸν, ὅπου 'στὰ πνεύματα τῆς Ρωμηοσύνης λάμπει
Φ. — Δὲν ἔχω κέφι, Περικλῆ, μήτε καιρὸ γιὰ χάρι-
μωρὲ τὸν Μπάμπη θὰ μοῦ πῆς, ποῦχει καὶ τὸ παρ-
αὐτὸν, ποὺ τὸν ἀπάντησα μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
κι' ἕνα παιδί τοῦ 'βάπτισα κι' ἐγίναμε κουμπάρη
αὐτὸν, ποὺ μᾶς ἐχόρτασε τριάντα χρόνια πνεῦμα,
καὶ καλαμποῦρι πετοκτό καὶ νοστιμιὰ καὶ χάρι;
αὐτὸν, ὅπου παράδερνε μὲ τοῦ γραφεῖα τὴν πένα,
καὶ δίχως κἂν διορισμοῦ διάταγμα κανένα
ἐγίνηκε μονάρχος τοῦ 'στον τόπον τῶν πνευμάτων
ἀλαταποθηκάριος τῶν Ἀττικῶν ἀλάτων;
αὐτὸν, ποὺ τὸν κυνήγησαν κι' ἡ δόξα κι' οἱ παρ-
ὅπως τῆς φρίκης Ἐριννὺς ἐκείνον τὸν Ὁρέστη;
αὐτὸν, ποὺ κατεπλούτισε μ' ἄλλους καλαμαράδες,
ποῦχει κι' ἀμπέλια 'στὴ Βλαχιά, σπῆττα 'στὸ Βλαχί-
κι' ἔχει καὶ κἂν συλλογαῖς, ὅλο καὶ Κολονάτα,
Κυζικηνούς καὶ Δαρεικούς κι' Ἡλιοσεληνάτα;
Π. — Ὅντως εὐτυχὴς κι' εὐδαίμων ὁποῖος μὲς 'σ' αὐ-
καταντᾷ καλαμαράς,

Μὲ φούσκωμα πολὺ
τὴν νίκη διαλαλεῖ.

τοῦ βραβεύει κάθε κόπο
τόση δόξα καὶ παρὰς.

Ἐδῶ πέρα, Φασουλῆ,
ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ,
ταλλαράς 'στὸ τέλος βγαίνει
καὶ τὸν γαῖδαρό του δένει.

— Βλέπεις ἐγίνε κι' ἡ πένα τὸ καλλίτερο λαχεῖο,
Κλονδάξ, σὰν Ἀλάσκα, σὰν τὸν Μπούρς χρυσορυχεῖο.
'Πέρασαν τριάντα χρόνοι,
καὶ καθεὶς καλαμαράς

κορδαμένος καμαρόνει
καὶ προβάλλει κοιλαράς.

Π. — Πέρασαν τριάντα χρόνοι κι' ὁλοένα μεγαλεῖο,
δὲν προσβαίνω, Φασουλῆ μου, νὰ τυπώσω τὸ βιβλίο,
καὶ τὸ πέρνουν πρὶν τὸ βγάλω
καὶ μὲ πρόπληθύνουν γι' ἄλλο.

Τρισευδαίμονες καιροὶ
κατὰ πάντα τιμημένοι,
'πλούτισαν κι' οἱ μαλλιάρη,
'πλούτισαν κι' οἱ κουρεμένοι.

Φ. — Εἶδαν ὅμως, Περικλέτο, καὶ καμπόσα θηλυκὰ
τῶν ἀρσενικῶν λογίων τόσα κέρδη ξαφνικά,

κι' ἄφησαν τὰ σπητικά των κι' ἐπίασαν κι' αὐταῖς τῆς πέναις
καί 'γινῆκαν ἔψε σβύσε μαλλιχαῖς καί κουρεμέναις

Π. — Κι' ἄρχισαν χειραφετήσεις, τοῦτο θέλω καὶ δὲν θέλω,
κι' ἄλλα τέτοια, ποῦ σοῦ κάνουν ἄνω κάτω τὸ τσερβέλο.
Κι' ἔγινε Ζόρζ Σάν καὶ Στάελ μία κι' ἄλλη σουσουράδα,
κι' εἶδαν πλούτη καὶ τιμὰς,
κι' ἐπὶ τέλους σὰν κι' ἐμᾶς
'πῆραν μπόλικαις τῆς δάφναις νὰ τῆς βάζουν 'στὰ στιφάδα.

Φ. — Κι' ἡ Φασουλῖνα γιὰ μπελᾶ
'σηκώθηκε κι' ἐκείνη,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ
ὅν φάμ ντὲ λῆτρ νὰ γίνη.

Κι' ἐσυμφωνήσαμε ποῦ λὲς νὰ γίνη συγγραφεὺς κι' αὐτὴ
καὶ γιὰ βελόνα ραπτικῆς Σαπφούς καλέμι νὰ κρατῇ,
καὶ νὰ μὴν ἔχη καθὼς πρὶν φροντίδα τοῦ σπητιοῦ καμμιὰ,
κι' ἐγὼ νὰ βγάζω τὸν Ρωμῆο, κι' αὐτὴ νὰ βγάξη τὴν Ρω-
[μῆα.

Περικλέτο μου κουλουῖκι,
'πέρασαν τριάντα χρόνια,
καὶ 'κελάϊδισαν κι' οἱ κούκοι
σὰν γαλιάντραις, σὰν ἀηδόνια,
καὶ μαρμάρινοι 'στηθήκαν Κολοσσοὶ καὶ Μαυσωλεῖα
'στὴν θεὰν τῆς ἐπιστήμης, 'στῶν λογίων τὴν σπουδῇ,
κι' ἐπλημύρηνσαν τὸ κράτος σπουδαιότατα βιβλία,
Χαλιμᾶ καὶ Γενοδέφα, Ροθινσὼν καὶ Ναστραδὲν.

Π. — 'Πέρασαν τριάντα χρόνια πλήρεις δράσεως, ὥραῖοι,
κι' ὅλο πνεῦμα γιὰ τροφή,
κι' ὅσοι 'βγήκαν ἀρουραῖοι
τόσοι 'βγήκαν καὶ σοφοί.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, κι' ἡ τῶν σοφῶν κυψέλη
ἔθρεψε μὲ τὸ μέλι τῆς αὐτῆς τὴν κοινωνίαν,
κι' οὔτε κανένας λόγιος κοκκῶνα νύφη τέλει
καθὼς ὁ λογιώτατος εἰς τὴν Βαθυλωνίαν.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καὶ βίδα δὲν 'λασκάρισα,
κι' ἦσαν χρυσάφι τὰ πεζᾶ, κι' ἦσαν χρυσάφ' οἱ στιχοί,
κι' ἡ μάννα σου τὴν μάννα μου τὴν τυχερὴ 'μακάρισα
γιὰ τῶν ξυλένιων στιχουργῶν τὴν διαμαντένια τύχη.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καὶ 'στῶν Ρωμῶν τὸ κράτος
ἱππότης ἔγινε κι' ἐγὼ μὲ σένα τὸν Σγάριλλο,
καὶ τάχαμνὰ τὰ γράμματα κι' ὁ πλούτος ὁ χρυσάτος
ἐδγήκανε τὰ ρούχα των ν' ἀπλώσουν σ' ἓναν ἥλιο.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καὶ σήμερὰ δὲν βγάζει
κανεῖς γραμματιζούμενος μὲ ζόρι τὸ καρβέλι,
μῆτε σὰν Πτωχοπρόδρομος κανένας δὲν φωνάζει:
«κινάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καὶ ποῦ τὰ θέλει».

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καὶ τώρα μπαينوγαίνουν
οἱ πρῶην Πτωχοπρόδρομοι 'στῶν Ρότσιλδ τὰ σαλόνια,
καὶ συλλογίσου τί καλὰ καὶ τύχαις τοὺς προσμένουν
ὅταν περάσουν σὺν Θεῷ τριανταεῖνα χρόνια.

Π. —

'Ἄλλ' ὅμως σκέψου σὲ χαλὶ
πῶς θὰ πατήσουμε χρυσὸ
μόλις περάσουν, Φασουλῆ,
τριάντα ἓνα καὶ μισό.

Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, γερμάτα τὰ τρυβλία,
μῆτ' ἐροκάνιζε σὰν πρὶν ἀπούλητα βιβλία
ὁ παραξίαις ποντικός, ὁ λαίμαργος, ὁ τρώκτης,
καὶ γυναικείων κεφαλῶν μᾶς ἀναβαν φουρνέλα,
ὁπότεν ρέκτης Ἰπουργὸς καὶ καπελοδιώκτης
κατήργησε 'στὰ θέατρα τὰ πυργωτὰ καπέλα.

Φ. — Χαῖρε σὺ, Φιλολογία, καὶ βαρεῖα κι' ἐλαφρά,
σὺ μαζεῖς τοὺς λογίους γύρω γύρω 'στὸν σοφρᾶ.
'Ολοὶ χάσκομε 'μπροστά σου θαμπωμένοι καὶ μουγγοί,
'στὸνα χέρι σου τὴν δάφνη, 'στ' ἄλλο χέρι τὸ πουγγί,
μὲ τὴν πρώτη στεφανόνεις, μὲ τὸ δεύτερο βροντᾶς,
καὶ λογίους μπακαλιάρους σὰν ἄσκους τοὺς καταντᾶς.
Π. — Σὺ τοῦ πνεύματος ἡ θρέψις, τῆς γαστροῦς ὑπερτροφία,
κάνεις τράπεζαις καὶ πάγκαις καὶ μεσιτικὰ γραφεῖα,
μαλλιχαῶν καὶ κουρεμένων ραδιναῖς γηραλίζουν φάτσαις,
περνοδίνει μὲς 'στῆς Μπόρσαις τὸ 'δικό σου τὸ χαρτί,
ἀπ' ὀπίσω σου κι' ὁ Μπάμπης χύνει λίραις καὶ συχνάταις
σ' ὅσους ἤλθαν ἐδῶ πέρα νὰ τοῦ κάνουν τὴν γιορτῇ.

Σμήνη λογίων κοντὰ σου σέρνεις
καὶ σ' ἓνα σπῆτι γνωστὸ τοὺς φέρνεις,
τοὺς δείχνεις πόρτα μισοκλειστή,
κι' ὅπως ὁ Δάντης Ἰταλιστὶ
ὄνι σπεράντζα, τοὺς λὲς, λασσαῖτε
βοῖ κ' ἐντράτε.

Π. — Τὸν εἶδες, βρέ σαχλὲ τραγουδιστῇ,
τὸν Ἄννινο, τὸν πρῶτο τοκιστῇ;

Φ. — Τὸν εἶδα... κατὶ κάσαις ἀνακάτευε,
σὲ κρυσταλλένιους πύργους ἐραχάτευε,
κιθάραις κι' ὄργανετα τὸν ἐσκότιζαν,
μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τὸν ἐπότιζαν.
Καὶ τοῦπε μιὰ Σινιόρα: «δὲν παντρεύεσαι;»
κι' ὁ Μπάμπης μὲς 'σὲ δάφνινα κλαδιὰ
τῆς 'φώναζε «δὲν πᾶς νὰ μοῦ κουρεῖςσαι;
ἐγὼμαί παντρεμένος μὲ παιδιὰ».

Π. — Γὰρ τοῦτον σήμερὰ κι' ἐγὼ δὴ στέφανα θὰ πλέξω
καὶ τώρα κύτταξε, κοινὸν
τῶν μουσολήπτων Ἀθηνῶν,
πῶς θὰ ριχτῶ τοῦ Φασουλῆ καὶ πῶς θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

'Ἀλέκος Κασσαβέτης, ὁ πόσον προσηφίλης,
χρυσόκαρδος, ἀσίκης, καὶ μέλος τῆς Βουλῆς,
ἀρραβωνιάσθη τώρα μ' ἐρωτικό τεκλέτι
τὴν πάγκαλον Μαρίαν, τὴν ἄλλην Κασσαβέτη.
Κι' εὐχήθη 'στὸ ζευγάρι κι' ὁ Φασουλῆς εὐχαῖς,
χρόνια χρυσὰ καὶ γόνιμα,
κι' ἔτσι γενήκαν ἓνα δὴ ρόδιναῖς ψυχαῖς
καὶ δὴ σπητιῶν συνώνυμα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆοῦ μας, παρλαπίπα πατριώταις
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.